

Nếu Biết Trước Kết Cục Liệu Chúng Ta Còn Yêu Nhau Chẳng – Phiên ngoại: Chế Phục Khổng

Contents

Nếu Biết Trước Kết Cục Liệu Chúng Ta Còn Yêu Nhau Chẳng – Phiên ngoại: Chế Phục Khổng

Khổng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6

Nếu Biết Trước Kết Cục Liệu Chúng Ta Còn Yêu Nhau Chẳng – Phiên ngoại: Chế Phục Khổng

Giới thiệu

Thể loại: Thử Miêu, hiện đại giá không, khoa huyền (?)Editor: @Xiao TakaraĐó là một ngày đầu hạ hết sức bình thường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-biet-truoc-ket-cuc-lieu-chung-ta-con-yeu-nhau-chang-phiên-ngoại-che-phục-khổng>

1. Chương 1

Đó là một ngày đầu hạ hết sức bình thường, với những cơn gió mát nhẹ và ánh mặt trời dịu dàng ấm áp. Trời vừa sáng Miêu đại nhân đã bắt đầu dọn dẹp thư phòng — đây là việc duy nhất anh không thể không tự động tay xử lý, những vật dụng cũ kỹ ở đây đều không thể chịu đựng nổi sự quăng quật của người máy nội trợ.

Dọn chưa được bao lâu thì nhạc chuông di động vang lên, đầu bên kia là giọng nói vui vẻ của Bạch Ngọc Đường. “Tôi về rồi. Em đang ở trên lầu à?”

Mười mấy giây sau từ hành lang truyền đến tiếng bước chân nhanh nhẹn, vang lộp cộp, chừng như là phát ra từ ủng da — cũng mới một tuần không gặp, còn nôn nóng đến mức giày cũng không đổi sao. Khóe miệng Triển Chiêu bất giác cong lên, lại không ý thức được bản thân mình cũng không thể đợi được nữa mà cởi các loại quần áo găng tay chống bụi phiền phức vương vãi ra.

Lần này Bạch Ngọc Đường lấy thân phận lính đánh thuê một mình nhận việc, Triển Chiêu không đi theo, chỉ biết việc liên quan đến vị tai to nào đó của Bộ quốc phòng, chỉ sợ là rất nguy hiểm — cũng may nghe tiếng bước chân hăng hái tới mức uy chấn bốn phương thế này, xem ra tất cả đều thuận lợi.

Anh vừa mới cởi xong xuôi thì nghe thấy người kia tiến vào thư phòng. Triển Chiêu nghiêng mình đi ra từ giá sách, mới gọi một tiếng “Ngọc ——”, thì đột nhiên ngậy người ra ngay tại chỗ.

Ý nghĩ đầu tiên khi đó của Miêu đại nhân là chẳng lẽ mình bị mắc chứng cuồng sắc trong truyền thuyết??

Ặc, thật ra thì cho dù là ai nhìn thấy người đàn ông đang đi về phía mình lúc này đi chẳng nữa, chỉ sợ cũng khó mà trốn thoát được số phận bị bệnh cuồng sắc bộc phát. Bạch Ngọc Đường cực soái, điều này miễn bàn; quân trang làm tăng thêm độ soái của nam nhân, chuyện này càng khỏi phải nói. Vậy thì Bạch Ngọc Đường + quân trang...

Đồng phục phẳng phiu đen trầm vừa như in, toàn thân không hề có chỗ nào quá ôm hay quá rộng, phác họa ra vóc dáng cao to cường tráng đến chói mắt của nam nhân. Nhìn từ trên xuống, sợi dây bện màu bạc nằm vắt ngang vành mũ uy phong lẫm liệt, bên trên là huy hiệu sáng lấp lánh như tuyết hình chim ưng giang rộng đôi cánh oai hùng bức người. Ngực để hở hình chữ V lộ ra áo sơ mi trắng muốt bên trong, áo không cổ thẳng thớm kết hợp với cà vạt đen làm bật lên sức sống căng tràn. Quân hàm trắng bạc nền đen nơi cầu vai lại tô thêm đường nét vô cùng tinh tế cho đôi vai anh tuấn của nam nhân. Chính giữa quân phục đính bốn chiếc cúc áo bằng bạc, giữa chiếc cúc thứ ba và thứ tư, một thắt lưng bằng da trắng ôm lấy đường eo cong hoàn mỹ, thanh đoản đao nhỏ giắt bên hông ẩn hiện lấp lánh ánh bạc, tăng thêm phần sắc bén của lưỡi dao khi ra khỏi vỏ. Xuống chút nữa là đôi chân thon dài thẳng tắp cùng đôi ủng da màu đen cao đến đầu gối...

Mà ý cười khiêu khích tựa như bất kham trên gương mặt tuấn tú ngũ quan sắc sảo kia càng khiến cho hình ảnh này thêm mười phần hoóc-môn nam tính.

Mãi đến tận khi Miêu đại nhân chỉ còn cách người đàn ông mặc quân trang ấy 0,01 cm thì mới lấy lại tinh thần, anh đang tính quyền rũ tôi sao.

“Thông minh.” Con chuột trực tiếp giảm khoảng cách từ 0,01 xuống còn 0, chỉ là...

Làm sao? Triển Chiêu không hiểu mở to mắt, Bạch Ngọc Đường chỉ nhẹ nhàng hôn mấy cái lên môi anh rồi lui lại —— hoàn toàn không hề giống với phong cách của một con dã thú, thành thật mà nói, ngay cả anh cũng vẫn còn... chưa đủ thỏa mãn.

“Quân trang là đạo cụ cho lần hành động này. Chuyên gia trang phục cũng không tồi, thế nên...” Bạch Ngọc Đường đá nhẹ khóa vali lên, nắp bật ra, bên trong là nguyên một bộ quân phục giày ủng phụ kiện giống y chang, “Tôi bảo cô ấy làm thêm một bộ. Thử đi, người còn chờ ở bên ngoài, nếu không vừa thì có thể sửa ngay.”

Sao không mời người ta vào... Triển Chiêu còn chưa nói dứt lời đã bị lôi kéo dẫn đẩy nhét vào phòng tắm.

Kết quả là đồng phục vừa vặn tới mức không ngờ, quả thực là như đo ni đóng giày... “Anh lấy số đo ở đâu vậy?”

Con chuột cười gian tà ghé sát vành tai anh thổi vào một từ: Cảm giác.

2. Chương 2

Đúng lúc Miêu đại nhân cảm thấy tai mình có xu hướng nóng bừng lên thì vị kia lại khoanh tay lùi lại sau vài bước —— lần này là thân nhiên “ngắm nghĩa” không hề che giấu chút nào. Những phần tương tự nhau thì khỏi cần nhiều lời, khiến cho Bạch Ngọc Đường đặc biệt động lòng chính là, từ một mặt ý nghĩa nào đó mà nói thì Triển Chiêu hợp với loại hóa trang quy chuẩn chính tề này hơn hẳn hẳn.

Không giống với lính đánh thuê tự do phóng túng không kiêng kị, dưới sự huấn luyện quản chế nghiêm ngặt quân sự hóa nhiều năm, Triển Chiêu thật sự có kỷ luật cảm từ tận trong xương tủy. Ngày thường hai người tùy ý quen rồi cũng chưa từng để ý nhiều, bây giờ cách ăn mặc kết hợp với biểu lộ tự nhiên mỗi lúc vung

tay nhắc chân của nam nhân, quy phạm hóa phong cách quân nhân uy vũ, phong độ tự nhiên mà trở nên hài hòa.

Không chỉ vậy, gần mười năm cuộc đời làm quan chỉ huy khiến trên người chàng trai trẻ tuổi này toát ra khí chất chững chạc hiếm thấy, vẻ quan tướng trầm ổn được tôi luyện nên từ vô số trận chiến đấu gian khổ kịch liệt khiến cho khuôn mặt điềm tĩnh dưới vành mũ đen nhánh thấp thoáng hiện ra khí thế không thể chống cự được, như dòng nước tĩnh chảy sâu, không giận vẫn uy.

Kỷ luật, pháp tắc, quyền uy, gia giáo nghiêm ngặt cùng huấn luyện quân sự nghiêm khắc tất cả đều thôi thúc mỹ cảm cấm dục... căn bản là đang khiêu khích gây chiến với dục vọng của hắn.

Trong ánh mắt Bạch Ngọc Đường bắt gặp niềm mấy phần kỳ lạ —— loại ánh mắt mang đầy tính xâm lược ấy đủ để khiến một kẻ không biết chuyện không khỏi hoảng sợ, thế nhưng Triển Chiêu đã bị luyện thành quen lại thản nhiên tiếp nhận cái nhìn chăm chú của hắn. Miêu đại nhân cài nốt một chiếc cúc áo còn mở, nói mời chuyên gia trang phục vào ngồi một chút...

Anh đột nhiên ngừng lại, trong mắt Bạch Ngọc Đường chợt lóe lên một ánh nhìn giảo hoạt khiến anh nhận ra rằng bên ngoài chẳng có vị chuyên gia trang phục nào đang đợi, chẳng qua là có người muốn xem anh mặc bộ đồ này mà thôi.

Miêu đại nhân hơi bất đắc dĩ, thủ đoạn của con chuột này vĩnh viễn không bao giờ là nhiều... Anh đưa tay xoa xoa gương mặt người đàn ông kia, thấp giọng nói có muốn tiếp tục không?

Bạch Ngọc Đường nắm chặt cổ tay anh kéo đến bên môi hôn nhẹ một cái, rồi lẳng lẳng kéo anh đi về phía trước.

Còn tưởng là về phòng ngủ, cuối cùng con chuột lại lôi anh vào một góc nhỏ sau một loạt giá sách —— là chỗ mà khi còn nhỏ anh vẫn thường trốn vào đọc sách.

Ặc, chỗ này hình như... Triển Chiêu còn chưa kịp do dự đã bị một luồng sức mạnh ấn vào tường, theo sau là những nụ hôn cuồng nhiệt kích thích khiến anh gần như không thể theo kịp tiết tấu, nhưng anh vẫn rất thành thật thừa nhận mình mà đáp lại, ròng rã một tuần không gặp, nói thật là lúc này đây anh một chút cũng không muốn cự tuyệt.

Vài phút sau hai người dựa vào nhau bình tĩnh lấy lại hơi thở. Triển Chiêu nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng Bạch Ngọc Đường, vừa rồi khi anh bầu vào chỗ nào đó thì cảm nhận được cơ bắp rắn rỏi bên dưới lớp vải theo bản năng co rụt lại. Anh nói còn đau phải không, cởi ra để tôi xem một chút.

Đã kết vầy rồi, em thích xem thì đợi một lát nữa rồi xem. Bạch Ngọc Đường dừng dừng như không nói có mấy tên sát thủ thân thủ không tệ. Có điều cũng không có gì, tôi chỉ đâm một cú, bây giờ bọn chúng đều vào nhà xác nằm cả rồi.

Vừa nói tay hắn vừa di chuyển xuống thấp hơn, Miêu đại nhân buộc lòng phải hơi dùng sức giữ móng vuốt không đứng đắn kia lại, ở góc này vừa nhắc mắt, khắp nơi đều là những bộ sách luật trang nghiêm kính cẩn, cảm giác này thật giống như là vụng trộm ở trong thánh điện...

Anh có chút mất tự nhiên nói đừng ở thư phòng... về phòng ngủ đi... nếu không thì tiểu thính...

Đáng tiếc Bạch Ngọc Đường hiển nhiên không hề có ý định dời chiến trường. Bình thường nếu không phải Triển Chiêu cần, thiếu gia không bao giờ bước chân vào thư phòng của đại pháp quan các hạ —— cái không gian chứa đầy rẫy tất cả các loại “quy tắc” của nhân loạn gần trăm thế kỷ này, đối với Cẩm Thử mặc sức buông thả mà nói thì kiểu gì cũng không giống cái nơi có thể khiến người ta vui vẻ cho được.

Nhưng lúc này... trong mắt nam nhân thoáng qua một ý cười ranh mãnh, làm mấy hành động vượt rào ở một nơi cấm kị thế này, quá nửa là vô cùng kích thích.

Hắn đành hoàng trịnh trọng hỏi: Miêu, trước đây em đã dẫn bạn ở học viện trinh sát đến đây chơi chưa?

3. Chương 3

Bống dừng lại nói chuyện bình thường khiến Miêu đại nhân ngó người ra, có sao? Anh em ở học viện rất ít khi đến nhà anh, sau khi bước vào cửa ngay cả nói cũng không dám nói to, ai đến cũng hết như bị tra tấn... Thật ra Đề Á đối xử với mọi người rất hòa nhã, chỉ là nhìn qua có vẻ hơi nghiêm khắc... À, còn có chút “truyền thống” của lão nhân gia...

Kỉ niệm xưa thoáng hiện lên trong đầu, anh khẽ mỉm cười, nói thư phòng không có, tôi không dám để cho những bảo bối không gì sánh bằng của Đề Á mạo hiểm.

Bạch Ngọc Đường cũng cười, là nụ cười giống như một đứa trẻ bướng bỉnh nghịch ngợm — Triền Chiêu rất yêu thần khí ấy, nó khiến anh cảm thấy thật sâu trong tâm hồn người kia vẫn trong sáng như chưa từng bị phong ba bụi trần vấy bẩn. Anh dịu dàng hỏi sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?

Bạch Ngọc Đường nhìn vào mắt anh, nói tôi ước gì mình có thể gặp em sớm hơn một chút.

Triền Chiêu ngẩn ra, bất giác đưa tay ôm lấy hán. Anh nhẹ nhàng bảo có thể gặp được nhau là tốt rồi.

Nếu như gặp được nhau sớm hơn họ sẽ có thêm nhiều thời gian hơn, nhưng ý nghĩ này chẳng phải rõ ràng là vô căn cứ hơn cả cái “kết cục” mà anh hy vọng nó sẽ không xảy ra hay sao.

Bạch Ngọc Đường tiện thể đưa đầu gối trái vào giữa hai chân anh, cười hớn hở nói vì thế nên, đến lúc đến bù tiếc nuôi vì gặp gỡ quá muộn rồi.

Có ý gì...?

Một giây sau Triền Chiêu hít vào một hơi, đáng chết, anh... đừng có giở thủ đoạn bừa bãi được không hả...

Một tay của Bạch Ngọc Đường không hề báo trước mà tập kích ngay chỗ yếu ớt nhất trên người anh, cách hai lớp vải vẫn có thể cảm nhận rõ bàn tay khớp xương rõ ràng đang vô cùng thành thực tiến công về nơi dễ nổi lửa nhất — kể cả không nói đến mức độ hiểu rõ đối phương giữa hai người họ, làm gì có nam nhân sinh lý bình thường nào mà chịu được sự đùa bỡn như vậy...

Đừng ở thư... Triền Chiêu bất giác dùng thêm mấy phần sức lực vào bàn tay đẩy vai nam nhân ra, giọng nói đã có chút biến đổi, nhất định phải cự tuyệt chuyện này trước khi giọng mình biến thành cái gọi là “Nói cái gì cũng giống như mời mọc” đối với người nào đó!

Bạch Ngọc Đường đột nhiên đưa tay bịt miệng anh lại, ghé sát vào bên tai anh cười khê nói đừng kêu to quá, hán là em không muốn kinh động đến pháp quan các hạ chứ.

... Nói bậy bạ cái gì đó.

Con chuột bỏ tay ra chỉ chỉ đằng sau giá sách, nhướn mày trêu tức: Hai vị các hạ đang ở chỗ đó đó.

Triền Chiêu theo bản năng nhìn theo hướng ngón tay hán chỉ, tràn ngập trong mắt, tất cả đều là những bức tường được dựng bằng các tác phẩm sách vĩ đại. Giữa những khe “tường” thấp thoáng lộ ra thư trác của Đề Á, phía sau thư trác đã bị mặt tường che khuất, nhưng anh biết chỗ đó vẫn treo chân dung nữ pháp quan và cha của bà... Trong đầu bất giác hiện ra khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm cẩn của “mẹ”.

Khoan đã! Anh bắt đầu ý thức được con chuột đang giở trò gì, tuy chỉ là tưởng tượng nhưng cũng quá... “A —” Anh đột nhiên che miệng lại, cả người không khỏi run lên một trận — bàn tay người kia đột ngột gia tăng tốc độ, chết tiệt... Anh tàn nhẫn trừng kẻ nào đó một chút, kẻ đầu trò hiển nhiên hết sức hài lòng

“Thế này xác thực rất có cảm giác đi.” Âm thanh của Bạch Ngọc Đường lúc này chỉ có thể dùng từ xấu xa để hình dung.

Ngay khi Miêu đại nhân chuẩn bị dùng vũ lực để giải quyết chuyện này thì con chuột bỗng dừng tay lại, giọng nói cũng trở nên mềm mại, hán nói Miêu, nếu như tôi đến trường gặp em — ở học viện phải mặc đồng phục đúng không? Nếu như lúc đó cùng nhau... ừm, vậy thì tôi phải là sư đệ của em?

Nắm đấm chứa đầy uy lực của Triền Chiêu từ từ buông lỏng. Anh nhận ra cái tay kia đang mau lẹ kéo khóa quần anh xuống rồi thò vào trong... nhưng dường như anh không muốn ngăn cản như vậy. Nếu như cái tên

này là sự đệ của anh... hơn nữa có thể vinh quang trèo lên vị trí trù phá hoại của học viện... Khóe miệng anh bắt giắc câu lên, bộ đồng phục trắng thớm trên người Bạch Ngọc Đường làm tăng thêm mấy phần chân thực vào tưởng tượng, đồng phục ở trường cũ không đẹp để thế này, nhưng kiểu dáng rất giống, hơn nữa cũng là màu đen.

Miêu đại nhân hắng giọng, nghiêm nghị nói học viện có phân chia trên dưới nghiêm ngặt, tôi lệnh cho anh dừng tay thì anh phải dừng tay.

Bạch Ngọc Đường không trực tiếp trả lời, chỉ là bàn tay bắt đầu chậm rãi xoa nắn, hần nói em cho rằng tôi sẽ tuân theo?

4. Chương 4

Triển Chiêu bắt đắ dĩ lắ đầu, loại người như anh nhất định là ngày nào cũng bị xử phạt, nếu như... Nếu như không có người bảo hộ thì chẳng đến hai hôm là sẽ bị đá ra khỏi cổng trường.

Sư huynh quả nhiên anh minh. Bạch Ngọc Đường kéo cả vạt anh xuống, tiện tay giải quyết luôn mấy chiếc cúc áo sơ mi trên cùng, “Phá luật mới là lạc thú.”

Thật ra trước đây trong học viện không thiếu mấy tên ôn ngang ngược thậm chí thích ăn đòn, có điều...

Một vài hồi ức không vui phút chốc nảy ra kích thích thần kinh, trong mắt Triển Chiêu xẹt qua một tia kiên quyết không hề che giấu. Anh nắm lấy cả vạt Bạch Ngọc Đường kéo người kia lại gần mặt mình, nhìn thẳng vào đôi mắt đen lay lắ kia nói anh có biết sư huynh sẽ xử lý người khác như nào không?

Sẽ không nương tay. Bạch Ngọc Đường đáp rất dứt khoát, hần cúi người lưu lại mấy dấu ấn trên xương quai xanh của Triển Chiêu, lúc này tôi khá là hiếu kỳ sư huynh sẽ đối xử với người trong lòng mình thế nào đây.

Bớt làm trò! Đối với loại ác ôn khắp mình đều xấu xa như anh, tôi... Triển Chiêu hơi ngừng lại, nếu như anh thật sự gặp Bạch Ngọc Đường vào mười mấy năm trước, vậy thì... sẽ thế nào?

Sao? Nam nhân híp mắt phượng lại, trì hoãn động tác vuốt ve trên tay, vẻ như đang chờ đợi đáp án của anh.

Đại khái vẫn là như thế... Anh âm thầm than nhẹ, nếu như có thể từ chối người này, thì anh đã không để mặc cho sự tình phát triển thành như vậy.

Anh không nói gì, chỉ là nhận mệnh tự ấn lên môi Bạch Ngọc Đường.

Đối với đáp án này con chuột hiển nhiên là cực kỳ hài lòng, hần vừa duy trì trạng thái cầm cự vừa mập mờ nói em thả lỏng... lại không phải thật... nơi này chỉ có hai ta...

Tiếc rằng Triển Chiêu lại không có cách nào lập tức thoát khỏi giả tưởng “Nghiêm mẫu cách chưa đến mười mét mà mình lại trốn sau giá sách cùng ‘sư đệ’ điên cuồng phóng đắ”. Lúc lửa rừng hùng hực thiêu trên người thì anh theo bản năng che miệng lại cố ngăn không cho âm thanh thoát ra khỏi cổ họng, thế nhưng... Ông trời ơi... Bạch Ngọc Đường đối với cơ thể anh căn bản là rõ như lòng bàn tay, bị con chuột dùng môi lưỡi nóng bỏng cùng ngón tay thon dài trước sau giáp công... Hơn nữa “người yêu” này còn không ngừng dùng từ ngữ truyền thuốc kích dục tinh thần liều cao vào kích thích tâm trí... Thời điểm này mà còn kìm nén không dám lên tiếng không dám làm gì thì quả thực là muốn đòi mạng...

Đến khi con chuột đứng dậy lau đi chất lỏng trắng đục bên mép, Miêu đại nhân đã tưởng như mình mới sống lại sau khi bị ném vào lò luyện của lão quân. Anh tựa vào tường thở hổn hển, thật là, hôm nay mới chỉ có một màn dạo nhạc thôi đã xém chút nữa làm chân anh mềm nhũn ra rồi.

Ánh mắt lúc này của Bạch Ngọc Đường có thể nói là trắng trợn không kiêng nể gì cả, vài vóc may quân phục đặc biệt chịu được xô xát, áo trên người Triển Chiêu vẫn giữ được vẻ ngay ngắn đoan chính, chỉ có cổ

áo sơ mi hơi xộc xệch để lộ ra xương quai xanh tinh xảo đến mê người. Còn thân dưới ấy à... chỉ có duy nhất một đôi tất trắng như tuyết trùm đến hai mắt cá chân.

Hắn liếc liếc đôi môi đã bắt đầu khô khốc, giải phóng ngay người anh em đã sớm chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến đấu cấp một từ trong quần dài ra — chỉ động vào khóa kéo, nếu nhìn từ sau lưng vẫn coi như là trang phục cả người chính tề hoàn mỹ.

Khi người kia áp sát lên Triển Chiêu theo bản năng thả lỏng cơ thể, tuy vẫn chưa nghỉ ngơi đủ nhưng... Miêu đại nhân đánh chết cũng sẽ không thừa nhận trong cơ thể mình có một loại khát vọng mong chờ thầm kín, khi ngón tay của người nào đó bắt đầu di chuyển ra phía sau khéo léo cẩn thận thăm dò thì có một loại suy nghĩ mông lung rằng không biết khi nào chính chủ sẽ lên sàn... Khụ, ảo giác! Tuyệt đối là ảo giác!

Anh luồn tay vào mái tóc có chút rối loạn của nam nhân, thấp giọng nói chậm một chút, để tôi thở một chút.

Ừm. “Sư đệ đồng học” suy cho cùng cũng không phải là tên tiểu tử thô bạo mới biết nhân sự, khổng chế nhịp điệu hoàn toàn không thành vấn đề. Chỉ là “chậm một chút” lại đem đến tác dụng phụ là quá trình cảm thụ đặc biệt rõ ràng, vừa bắt đầu thì Triển Chiêu khẽ nhú mày, sao hôm nay con chuột lại điên tới mức mình trần ra trần... Cứ cho là mười hăng BCS của Đại Tổng thì có đến tám hăng quảng cáo rằng sản phẩm của mình có thể mang đến “Xúc cảm chân thực như không có gì”, nhưng khi tiếp xúc thì cơ thể vẫn có thể phân biệt rõ ràng mang với không mang.

Anh theo phản xạ ngẩng đầu lên đẩy nhẹ bờ vai nam nhân, vừa vận đối diện với cặp mắt bị dục vọng thiêu đốt tới mức đỏ ngầu kia, bây giờ mà bảo con chuột mặc quần áo cho người anh em của hắn thì hình như là không được nhân đạo cho lắm... Thôi bỏ đi, tuy là mãnh thú, nhưng tóm lại ngược đãi động vật là không tốt...

Ngay sau đó cũng chẳng có bao nhiêu khoảnh khắc trống mà tha cho anh tiếp tục suy nghĩ lung tung, không biết là bởi vì bớt đi khoảng cách 0,01 cm kia, hay là bởi diện tích tiếp xúc quá mức tập trung — không hề giống lúc trước toàn bộ từng tác da thịt đều kề cận sát sao, lúc này khoảng cách tiếp xúc chân chính về mặt ý nghĩa giữa hai người hoàn toàn tập trung vào một vị trí then chốt, ngọn lửa hoàn toàn dồn vào một chỗ, nhiệt độ cọ xát tăng cao, có thể khiến người chỉ trong chớp mắt bay lên thiên đường chớp mắt sau lại rơi xuống địa ngục, khoái cảm tràn trề từ một điểm kia phun trào nổ tung, lan ra khắp lục phủ ngũ tạng thất kinh bát mạch trên cơ thể, hết thấy lo lắng chần chừ trong đầu đều bị đuổi tận giết tuyệt, đều điên cuồng đều phóng đảng, toàn bộ quy củ lễ pháp gì gì đó đều bị vứt xuống dưới thân nghiền nát thành đồng tro vụn. Cả hai đều liều mạng siết chặt lấy người kia, cách hai lớp vải vẫn cảm thấy từng chiếc cúc bạc trên người nửa kia như khảm sâu vào trong da thịt mình, những nỗi tương tư nhưng nhớ đều chẳng hề giữ lại mà trao hết cho nhau, mọi thứ xung quanh cũng tựa như nghiêng ngả sụp đổ, thế giới chỉ còn sót lại hai người họ, vui sướng đến chết.

Sau ba hiệp, “sư huynh” cuối cùng cũng nghiêm lệnh “sư đệ” có chừng có mực — nếu không dừng tay thì dừng hy vọng có trận sau!

Con chuột còn chưa hết thòm thèm nhìn anh, ánh mắt hết như một con sói bị bỏ đói ba ngày đang tưởng nhớ đến dê béo. Cuối cùng con chuột đảo mắt một vòng nói được, nhưng tôi ngoan ngoãn nghe lời thì em phải thưởng.

... Muốn gì?

Hắn là em vẫn giữ đồng phục ở học viện trinh sát.

5. Chương 5

Thế nên, lần sau đổi kiểu đi.

Mấy ngày sau Miêu đại nhân một mình chạy đến Mai viên xin lỗi Đề Á — đúng là ngốc kinh khủng, nhưng trước sau vẫn không dần lại được cảm giác tội lỗi kia. Hôm ấy nháo đến mức cuối cùng cổ họng anh khàn đặc không phát ra được tiếng nào, có thể tưởng tượng được... nếu như trong phòng thật sự có một hai vị vong linh e là cũng bị họ dọa chạy trốn chết.

Anh nói con xin lỗi, con... Híc... Anh gãi gãi đầu, không biết có thể nói gì, chuyện như vậy cho dù là nói với mẫu thân đại nhân thì cũng rất ngượng ngùng...

Một hồi lâu sau, trên mặt anh thoáng hiện lên một nét cười rất nhẹ, anh nói ở bên Ngọc Đường rất hạnh phúc, nên đã trót phóng túng... xin mẹ tha lỗi.

Nếu như thật sự có Thượng Đế, đại khái sẽ nói cho anh hay rằng mọi người mẹ đều sẽ hạnh phúc khi con mình hạnh phúc thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-biet-truoc-ket-cuc-lieu-chung-ta-con-yeu-nhau-chang-phien-ngoai-che-phuc-khong>